

N:o 93.

Af herr **C. T. Lind**, *angående fördelning af provision för upp-
börd af utskylder m. m.*

Vid indrifning af restlängd å kommunalutskylder på landet har praxis varit och är, att kronofogden öfversänder längden till länsmannen, som därefter med biträde af fjärdingsmannen verkställer indrifningen. Den uppbördsprovision af 3 procent å restförda belopp, som i sammanhang med utskylderna debiteras och uttagas, har, sedan kungl. förordningen angående förändrade föreskrifter om utmätning för krono- eller kommunalutskylder, allmänna afgifter m. m. den 12 juli 1878 blef gällande, tillfallit hälften länsmannen och hälften fjärdingsmannen. Men sedan genom kungl. kungörelsen den 16 juli 1897 2:a paragrafen i återopade kungl. förordning fått det tillägg, att »länsman, åt hvilken kronofogde uppdragit att indrifva kommunalutskylder eller församlingsavgifter till prästerskapet, äge, när han själf verkställer indrifningen, att för sålunda indrifna medel åtnjuta hälften af uppbördsmannen medgifven uppbördsprovision», har ifrågasvarande provision delats mellan kronofogden och fjärdingsmannen.

Med indrifningsåtgärden af kommunalutskylder och församlingsavgifter till prästerskapet m. m. har kronofogden intet annat besvär än att remittera restlängden i hufvudskrift till länsmannen med en kortfattad order att hos vederbörande i laga ordning uttaga de däri upptagna beloppen samt att i sinom tid till kommunalordföranden eller annan vederbörande öfverlämna en af länsmannen färdigskrifven redovisning jämte influtna medel. Detta är allt. Länsmannen däremot åligger att taga afskrifter af restlängden till de särskilda fjärdingsmansdistrikten; att debitera uppbördsprovisionen; att vaka öfver att fjärdingsmannen fullgör indrifningen; att verkställa exekutiva

auktioner å för oguldna utskylder utmätt löseegendom, hvilka auktioner i regeln måste fortsättas upprepade gånger, enär i vanligaste fall köpare icke afhöras vid dylika förrättningar, hvilka ofta, till följe af långa afstånd till auktionsstället, kunna vara förenade med betydliga kostnader, för att icke tala om tidspillan; att anskaffa debetsedlar för sådane restskyldige, hvilka frånflytta orten och för hvilka handräckning erfordras; att upprätta förteckning å bortflyttade och insända den till kronofogden för handräckningsåtgärd; att å bestämd tid lämna redovisning i 2 exemplar samt att dessutom å vissa mellantider ingifva redovisning för de restlängdsmedel, som kunna vid första redovisningen balanseras.

Det torde vara uppenbart, att den fördelning af uppboråsprovisionen, som bestämmes genom återopade kungl. kungörelsen den 16 juli 1897, icke är i öfverensstämmelse med den rättsgrund, enligt hvilken godtgörelse bör tillkomma den, som verkställer arbetet. I förevarande fall är det länsmannen, som har den väsentliga tungan och äfven ansvaret. Det torde ock böra omnämnas, att i allmänhet fjärdingsmannen icke är så kvalificerad, att han ens kan uppsätta ett protokoll öfver af honom förrättad utmätning, utan får vända sig till länsmannen om hjälp; och skall han afgifva förklaring öfver en öfverklagad utmätning, som af honom för oguldna utskylder förrättats, är han likaledes nödsakad anlita länsmannen om hjälp. Det ena med det andra gör, att restlängdsindrifningar årligen blifva ett alltmera tidsödande och med kostnader förenadt åliggande.

De omfattande åligganden och ersättningslösa arbeten, som länsmannen för öfrigt har att utföra, tillstådja honom icke att själf uppbära restlängdsmedel, men som ofvan visats, äro hans arbeten för uttagande af kommunal- och prästlöne-medel i allt fall mycket betydliga. I synnerhet inom landets större landtkommuner är indrifningen af berörda utskylder särdeles makt-påliggande och kräfver ett ganska ansenligt arbete. Och för detta arbete åtnjuter han ingen som helst ersättning, under det däremot den, som endast utgör den inregistrerande mellanhanden och öfverlämnar hela bördan till sin närmaste underlydande, skördar arbetslönen.

Af det anförda torde framgå, att en annan än nu gällande bestämmelse för fördelning af den uppboråsprovision, som utgår för restförda kommunal- och prästlöne-medel, är af behovet påkallad; i anledning hvaraf jag får hemställa, det Riksdagen ville besluta, att 2:a § i kungl. förordningen angående förändrade föreskrifter om utmätning för krono- eller kommunalutskylder, allmänna afgifter m. m. den 12 juli 1878 måtte erhålla följande lydelse:

Kronofogde äger att under den ansvarighet och de inskränkningar, som i 3 § utsökningslagen finnas bestämda, uppdraga åt länsman eller annan man, som af Konungens befallningshafvande antagen är att indrifningen verkställa; och må, under den ansvarighet, som nu är sagd, kronofogde eller länsman uppdraga åt fjärdingsman att förrätta utmätning af lös egendom.

Den, åt hvilken kronofogde uppdragit att indrifva kommunalutskylder eller församlingsafgifter till prästerskapet, äger åtnjuta den del af uppbördsprovisionen, som eljest skolat kronofogde tillkomma.

Öfverlämnande i öfrigt åt utskott, till hvilket denna motion remitteras, att vidtaga de ändringsförslag, som för vinnande af motionens syfte kunna erfordras.

Stockholm den 27 januari 1904.

C. T. Lind.
